

כשרואים אותם, יודעים שיש עתיד

גם סיסמה זו לא הייתה האופנה הכי נפוצה, לא רק "ברחוב הסמוך", אלא אפילו בקרב אלה שעברו את מפתן בית-החסידות וטעמו מאילנא דחיי. זו הייתה מנה קשה במיוחד לעיכול: גם "סיסמה" וגם "משיח" בכפיפה אחת. גם פירסום וגם גאולה, גם שיר-ילדים וגם אמונה יוקדת. גם עממי וגם תובעני. כזו מרקחת מסובכת, שאפילו בישיבת ליובאוויטש המקורית לא לימדו את לשונם לטעום...

התפקיד הזה. הם גם כובשים את מנהטן, וגם מתייצבים ליסדרים בקבלת-עול מופלאה. הם גם משננים מסכתות בעל-פה, וגם דואגים "להביא" את 770 לכל העולם. הם לומדים ומאמינים, מתבוננים ומכריזים, יודעים ומתעקשים.

ישנם אנשים שלא רק מאגרי החיות הידללו אצלם, גם להתנגע כבר אין להם כוח. לכל אלה יש עצה פשוטה, מנוסה ובדוקה:

בדיוק כפי שהרבי הורה, להיכנס בכי מרחשוון, או בימים הסמוכים אליו, לאחד מסניפי ישיבת "תומכי תמימים". וגם אם אין כוח לפתוח ספר – פשוט להסתכל על הבחורים.

באמת, לא צריך יותר מזה. פתאום מתחילים לבכות: "מדוע ה' לא נגלה אליי?" (ובלחש אפשר להוסיף: "כמו שהוא מתגלה באותם בחורים-תמימים"...).

כשרואים אותם, יודעים שיש עתיד. כשרואים את החיילים, יודעים שיש מפקד, העומד להופיע בכל רגע ממש. הוראותיו ישמורון ומולו יעבורון.

יחי אזוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

השבוע, ביום שלישי כ"ף מר-חשון, ציינו אלפי תלמידי התמימים ברחבי העולם, בעבר ובהווה, את יום הולדתו של כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע, מייסד ישיבת "תומכי תמימים" ונשיאה הנצחי.

כמה מאפיינים מרכזיים ל"תומכי תמימים" מיום היווסדה ועד עתה:

ראשית, חוסר התפעלות מהרחוב ומה"מודה" השלטת בו. לא מהרחוב המרוחק, בו מכבב אליל החכמות החיצוניות, וגם לא מהרחוב-התורני הסמוך, על השגותיו ודעותיו בענייני קדושה.

יש לזכור כי באותה תקופה היה "עולם התורה" נתון במשבר קשה. צאצאי המשפחות החרדיות ביותר מילאו את הגימנסיות וה"שקאלעס", והיו שנקטו שיטות שונות ומשונות ל"שיפור תדמית הישיבה" בעיני הצעירים. בכל אופן, להקים מוסד שבו תהיה המטרה "יחודא עילאה" ו"יחודא תתאה" – היה נשמע לרבים רעיון הזוי וחסר-סיכוי לחלוטין.

אך הרבי הרש"ב לא "התאים את עצמו" למצב, אלא קבע סדר-יום חדש – והצליח. הוא הקים דור של עוסקים בהשכלה ועבודה פנימית, שהקים דור של מסירות-נפש ברוסיה, שהקים דור של התמסרות לרבי מול נחשולי החומרנות האמריקאית מחד, ובכל התפוכות ארץ-ישראל בדור האחרון מאידך.

כל הדורות הללו משתקפים ומתמצים במלוא הדרם ועוצמתם בדור הנוכחי של חיילי-בית-דוד. אותם תמימים שינקו עם חלב-אמם את ההכרה כי **צנאות השם** המה, דור של חיילים נאמנים בסיסמת "ווי וואַנט משיח נאוו".

גם סיסמה זו לא הייתה האופנה הכי נפוצה, לא רק "ברחוב הסמוך", אלא אפילו בקרב אלה שעברו את מפתן בית-החסידות וטעמו מאילנא דחיי. זו הייתה מנה קשה במיוחד לעיכול: גם "סיסמה" וגם "משיח" בכפיפה אחת. גם פירסום וגם גאולה, גם שיר-ילדים וגם אמונה יוקדת. גם עממי וגם תובעני. כזו מרקחת מסובכת, שאפילו בליובאוויטש שבליובאוויטש לא לימדו את לשונם לטעום...

אך התמימים של היום, יודעים גם יודעים איך להסתדר עם